

C/2024/4696

5.8.2024

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 czerwca 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – QY / Bundesrepublik Deutschland

[Sprawa C-753/22 ⁽¹⁾, Bundesrepublik Deutschland (Skutek decyzji o nadaniu statusu uchodźcy)]

(Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Brak możliwości odrzucenia przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie azylu jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie nadanie statusu uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zagrożenie poddania nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w tym innym państwie członkowskim – Badanie przez te organy wniosku o udzielenie azylu pomimo nadania statusu uchodźcy we wspomnianym państwie członkowskim – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 4 – Indywidualne badanie)

(C/2024/4696)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QY

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, art. 4 ust. 1 i art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, a także art. 10 ust. 2 i 3 oraz art. 33 ust. 1 i art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy właściwy organ państwa członkowskiego nie może skorzystać z przewidzianej w tym ostatnim przepisie możliwości odrzucenia jako niedopuszczalnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez wnioskodawcę, któremu inne państwo członkowskie przyznało już taką ochronę, organ ten – ze względu na poważne ryzyko, że ów wnioskodawca zostanie poddany w tym innym państwie członkowskim nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – powinien przeprowadzić ponowne badanie tego wniosku w sposób indywidualny, kompletny i zaktualizowany w związku z nowym postępowaniem w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej prowadzonym zgodnie z dyrektywami 2011/95 i 2013/32. Przeprowadzając to badanie, wspomniany organ musi jednak w pełni wziąć pod uwagę decyzję innego państwa członkowskiego o udzieleniu ochrony międzynarodowej wspomnianemu wnioskodawcy oraz informacje uzasadniające tę decyzję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 20.3.2023.